

en særskilt Afdeling. Jeg kunde have ønsket, at dette Ord: „indenfor“ ikke var kommet til at staa i Lovforslaget, saa at der kun stod, at det var en særskilt Afdeling af Husmandskreditforeningerne. I Realiteten vil det vel nok omtrent komme ud paa det samme, men jeg ønsker dog at betone dette Ord: „særskilt“. Jeg ser ikke rettere end, at det ikke er en Afdeling indenfor Foreningerne, der oprettes. Disse Medlemmer, for saa vidt de kunne kaldes Medlemmer, have ikke samme Rettigheder og Forpligtelser som andre Medlemmer af Foreningerne, de ere ikke solidarisk ansvarlige, have ikke Stemmeret paa nogen Generalforsamling. Efter min Opfattelse er det egentlig kun Bestyrelsen af disse Foreninger, som overtager et nyt Hverv, og jeg forstaaer det heller ikke saaledes, at det skulde være Lovforslagets Mening, at det skal medføre enten Udgifter eller Indtægter, Fordel eller Tab for Husmandskreditforeningerne. For saa vidt de ny Afdelinger administreres af den samme Restyrelse, som administrerer Husmandskreditforeningerne, antager jeg, at Udgifterne til Bestyrelsen ville blive betalte af Statskassen, saa at selve Afdelingerne ikke faa nogen Udgift i saa Henseende. Jeg antager ogsaa, at de Kasseobligationer, som udstedes af denne Afdeling, faa et særligt Præg og blive betegnede som henhørende til denne Afdeling, fordi de ellers ville kunne indvirke paa Kurserne, idet de, som det ogsaa blev bemærket af den ærede foregaaende Taler, ikke amortiseres paa samme Tid som de andre Obligationer. De Obligationer, Husmandskreditforeningerne udstede, have en forholdsvis høj Kurs, væsentlig paa Grund af Statens Rentegaranti, men ogsaa til Dels, fordi de amortiseres temmelig hurtigt. Paa 45 Aar er hele Gælden betalt, hvoraf følger, at der er Sandsynlighed for at faa Obligationerne udtrukne ret hurtigt, derfor er Kursen ret høj. Den Afdeling, der her er Tale om, vil ikke komme under samme Forhold. Indfrielsen vil være meget længere, og som Følge deraf ville de vanskelige kunne sælges til saa høj Kurs. Men jeg mener, at naar man gaar helt udenfor og ved Siden af Foreningernes øvrige Obligationer, faar det ikke nogen reel Betydning. Jeg skal ikke have noget imod, at dette Lovforslag bliver vedtaget. Jeg antager, at det vil medføre noget Tab for Husmandskreditforeningerne. Selvfølgelig skal dets Indhold vedtages paa statutmæssig Maade af Repræsentantskabet i Foreningerne, men det vil vel ogsaa nok

gaa saaledes, at det enten vedtages af begge Foreningerne, eller, hvad Lovforslagets § 1 omtaler, kun den ene af Foreningerne træder til. — Dette „særskilte“, jeg har betonet, viser sig ogsaa deri, at det kan være en af Foreningerne, som kommer til at administrere hele det Forhold, der her oprettes med Hensyn til Statslaan til Husmændene.

Breinhold: Under Behandlingen af Loven af 23. April 1904 havde jeg Lejlighed til at udtale mine Betæneligheder ved Bestemmelsen om at indblande Kreditforeninger i Statens Udlaan til Jordlødder til Landarbejdere, og denne Lejlighed benyttede jeg i fuldt Maal, ligesom der fra anden Side blev udtalt i ikke mindre bestemte Udtryk lignende Betæneligheder ved denne Indblanding af Kreditforeningerne i Statens Udlaansvirksomhed i et udelukkende socialt Øjemed. Denne for mig uforstaaelige Indblanding blev imidlertid vedtagen her i Salen og blev Lov. Det er altsaa nu et fait accompli, som der intet er at gøre ved, og naar man har sagt „A“, maa man som oftest være med til at sige „B“. Derfor maa jeg erkende Nødvendigheden af, at der fremkommer et Lovforslag som det nærværende, der jo søger at give Lovhjemmel til de Forandringer i Husmandskreditforeningernes Statutter, som ville være nødvendige efter Loven af April 1904.

Enkelthederne i dette Lovforslag kunde maaske ikke have nogen Skade af at granskes i et Udvalg. For Nedsættelsen af et saadant skal jeg dog ikke udtale mig, men kun erklære, at jeg stiller mig ganske indifferent i saa Henseende. Men det ærede Medlem, der indledede denne Forhandling, det meget ærede Medlem for Frederiksberg (P. G. C. Jensen), fremdrog ikke faa Enkeltheder i dette korte Lovforslag, og jeg kan ikke nægte, at hans Indvendinger synes mig ret begrundede. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dem — det vilde snarere utydeliggøre end klargøre den meget distinkte Forklaring, vi fik af det ærede Medlem —, jeg skal kun sige, at jeg ogsaa har dvælet ved adskillige Punkter, ved nogle Enkeltheder, som jeg blot skal nævne, navnlig den efter min Mening ret store Bemyndigelse, der gives Finansministeren i § 4, første og tredje Stykke, og i § 5, første Stykke. Jeg tør ikke sige, i hvilket Omfang denne Bemyndigelse kan benyttes, og hvis der skulde blive nedsat et Udvalg i denne Sag, vil jeg derfor gerne henlede dets Opmærksomhed paa den ual-